

ри челяшкы изыкъ, не като наши-тѣ наймици Варязи. Ще видишь самъ-си, Великы Княже! Тамъ ꙗ бѣхма за тебе да ся голѣмишь и прочувашь.

— Вече ꙗ рѣшено, рече Святославъ, испроводѣте Калокира съ почетъ и съ даровы. Войска-та ми ꙗ готова, корабы-тѣ ми сѣж уреденты, нека иде да каже на царя си, че азъ излазямъ.

— Така ꙗ Богу угодно, рече великы-атъ жрецъ, да возвеличится въ Тебе, Княже, сила сильныхъ и слава славныхъ.

Калокира испратихъ споредъ князевъ заповѣсть, а скоро и Святославъ остави вонводж Претича да пази Кіевъ, прости ся съ майкж си и съ дѣца-та си, сѣднж на корабъ съ важя отъ коприна, платна отъ злато. Кораб-атъ велико-князевъ бѣше като птичка, на мѣсто очи горѣхж ѡхонты, на мѣсто вѣжды—черны съмуры, на мѣсто клюнъ—два остры ножа, крыла отъ златнж шофж, въ кораб-атъ сѣченъ одъръ, на одър-атъ дльбанъ тронъ отъ слъновж кость, посланъ съ кадифе.

— Бѣхж почели вече да вдигжтъ котвы-тѣ, из-веднажъ пристигнжхж пратеници отъ